

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 205

16 Μαΐου 2007

Ἡ ὀδυνηρή ἐμπειρία μου

Φίλοι ἄθεοι, σαλπικτιές τῶν συνθημάτων τοῦ ἀθεϊσμοῦ, χαρίστε μου τήν ἄνεση, νά σᾶς ἐκδιπλώσω, ἀπλά καί ἐξομολογητικά, τή μακρά, κατώδυνη, ἱερατική ἐμπειρία μου. Σεῖς, φορεῖς ἢ μεταφορεῖς τοῦ πνεύματος τῆς νεωτερικότητας, ἐντάσσετε στή λίστα τῶν «ξεπερασμένων» ἰδιωμάτων τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου τή δίψα γιά ἀναφορά στήν «ὑπέρ λόγο» πραγματικότητα καί γιά κοινωνία μέ τόν «πάντων ἐπέκεινα» Θεό. Ὑψώνετε, μέ αὐτοπεποίθηση παγ-γνωσίας, τά πανώ τῆς χειραφέτησης. Καί προβάλλετε, ὡς μοναδική καί ὑπέριστη ἀξία, τήν ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Κηρύσσετε, «ἐκ τοῦ μακρόθεν», τίς ιδέες σας στίς πλατειές, ἀνθρώπινες μάζες. Καί ἐπαγγέλλεσθε δυναμική ἀποκοπή ἀπό τά σχήματα τοῦ παρελθόντος, ἀναβάθμιση τῆς ποιότητας ζωῆς καί ἀδέσμευτη, τρελλή ἀπόλαυση τῶν εὐρημάτων τοῦ πολιτισμοῦ μας. Θά μοῦ ἐπιτρέψετε, ὅμως, τήν παρατήρηση, ὅτι, κατά τήν ὀρμητική σας ἐπέλαση στήν ἐπικαιρότητα καί στήν προσπάθειά σας νά διεγείρετε τά πλήθη καί νά προκαλέσετε «ρεῦμα», σᾶς διαφεύγει ὁ προσωπικός στεναγμός καί ἡ κρυφή ἀγωνία τοῦ κάθε συνοδοιπόρου μας. Δέ σᾶς ἀπομένει χρόνος ἢ καί διάθεση, νά μιλήσετε μέ τή μιά ὑπαρξη, πού ἀγκομαχάει στήν ἀνηφόρα τοῦ

ιστορικοῦ δρόμου, γιατί, μέσα στίς σύγχρονες συγκυρίες, ἔχασε καί τό Θεό καί τόν ἄνθρωπο καί δέν κατάφερε νά ἀξιολογήσει τήν ἱερότητα τοῦ προσώπου της καί νά διδαχτεῖ τό νόημα τοῦ μόχθου της

Εγώ, λειτουργός τῆς Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν ἀποστέργω τήν ἀναβάθμιση τῆς ποιότητας ζωῆς. Καί δέν περιφρονῶ τήν περαιτέρω καλλιέργεια τῶν πολιτιστικῶν μοντέλων. Ὡστόσο, μέ συνέχει καί μέ συνεγείρει τό πρόσταγμα τοῦ Κυρίου μου, νά ἀναζητήσω τό ἕνα, τό «χαμένο» πρόβατο. Νά περπατήσω, διακριτικά, στήν ἄκρη τοῦ δρόμου ἢ στίς μακρινές ἐρμηιές. Νά ἀφουγκραστῶ τό στεναγμό τοῦ πονεμένου ἀδελφοῦ μου. Νά σφουγγίσω τό δάκρυ μέ τό μαντίλι τῆς θείας ἀγάπης. Καί νά στηρίξω τά «παραλελυμένα γόνατα». Ἀσκώντας αὐτό τό λειτούργημα, δέ σαλπίζω ξεσηκωμό γιά χειραφέτηση. Κι' αὐτό, γιατί πιστεύω ἀκράδαντα, πώς, ἀπό τή στιγμή τῆς Δημιουργίας, ὁ Θεός προίκισε τήν ἀνθρώπινη φύση μας μέ τά δῶρα τῆς ἀναπαλλοτριώτης ἐλευθερίας καί τῆς ἑλλογης ὑπευθυνότητας. Ἡ μόνη μου παρέμβαση εἶναι νά ὑπενθυμίζω σιούς συνοδοιπόρους μου καί συνομιλητές μου, πώς ἐλευθερία δίχως τή συνειδητοποίηση καί τήν ἐνεργοποίηση τῆς ὑπευθυνότητας δέν εἶναι ἐλευθερία. Καί πώς ὑπευθυνότητα, πού δέ διαχειρίζεται, σοφά καί διακριτικά, τό δῶρο τῆς ἐλευθερίας, καταντάει ἐπικίνδυνη τυραννία.

Ναί, δέν ὑψώνω σημαῖες. Μοιράζομαι τούς προβληματισμούς καί τήν ὁδύνη. Διαλέγομαι, ἄμεσα, εἰλικρινά, ἔντιμα καί ἔμπονα, μέ τούς ἀνθρώπους, πού συναινοῦν νά μιλήσουν μαζί μου. Μέ τούς «προβεβηκότες» στήν ἡλικία. Καί μέ τή θαλερή νεότητα. Μέ τούς φορεῖς τῆς πίστες. Καί μέ τούς ὁπαδούς τῶν ἀθεϊστικῶν κινημάτων. Μιά καί περπατᾶμε στά χαραγμένα μονοπάτια τῆς «παρούσης» ζωῆς, ἀντιμετωπίζουμε τίς ἴδιες προκλήσεις, δοκιμάζουμε τίς ἴδιες χαρές καί τίς ἴδιες καταιγίδες, εἶναι παραδεκτό, νά ἀλλάζουμε κρίσεις καί ἐμπειρίες καί νά θησαυρίζουμε μέ τή γνώση καί μέ τήν ὁδύνη τοῦ συνομιλητή «ἀδελφοῦ».

Αὐτό τό διάλογο, δέν τόν διαφεντεύουν καί δέν τόν τροchioδρομοῦν τά ὀρμητικά ρεύματα τῆς ἐποχῆς. Καί δέν τόν δημοσιοποιοῦν τά συνθήματα, πού γράφονται σιούς τοίχους. Τόν κανοναρχοῦν οἱ μυστικές μας λαχτάρες. Καί τόν προσδιορίζουν, θεματικά, οἱ ἀναπάντεχες, προσωπικές περιπέτειες. Σιγοῦνοί φωνές τῶν πολλῶν. Χαμηλώνουν τά φῶτα τῆς ἐκθαμβωτικῆς προπαγάνδας. Καί ἡ ἐπικοινωνία μπαίνει στά μονοπάτια τῆς ἀμεσότητας καί τῆς εἰλικρίνειας.

Από αυτό τον ιερατικό διάλογο με τους ανθρώπους της εποχής μου, σās μεταφέρω, ή, ακριβέστερα, σās έμπιστεύομαι ένα κομμάτι. Μιά συμπερασματική σελίδα, πού, αντί για άνθους εϋτυχίας, διασώζει καί στέλνει στην ιστορία, πικρία καί πόνο. Άδέλφια μας, πού άκουσαν τά κηρύγματα καί τά συνθήματα της χειραφέτησης, πού έκοψαν τή γραμμή κοινωνίας με τό Δημιουργό καί Πατέρα καί άπορροφήθηκαν στή δίνη της έγκόσμιας πολυπραγμοσύνης, ζοϋν, τούτη τήν ώρα τήν έμπειρία της άποτυχίας καί της άπαξίας. Τά υλικά άγαθά τά άπόλαυσαν καί τά άπολαμβάνουν με πλησμονή. Τούς γέμισαν τά στομάχια. Άλλά δέν τούς γέμισαν τίς ψυχές. Ή γεύση της εϋημερίας τούς έξασφάλισε τον κορεσμό. Άλλά δέν έδωσε όράματα καί προοπτικές στίς άνήσυχες συνειδήσεις τους. Τά ανοίγματα της πολυδιάστατης «άπελευθέρωσης» τά περπάτησαν, τά χόρτιασαν καί τά άπομυθοποίησαν. Καί τώρα τά βιώνουν ως πλάνα συνθήματα, πού δέν άσκοϋν γοητεία καί δέν καταξιώνουν τήν ύπαρξη.

Μή βιαστείτε νά άντιλέξετε, ότι οί περιπτώσεις αυτές είναι σπάνιες. Τό πρόβλημα, πού έγώ τό κουβεντιάζω με τήν κάθε άνήσυχη ύπαρξη, σείς όλοι μπορείτε νά τό διαπιστώσετε, παρακολουθώντας, έρευνητικά καί στοχαστικά, τήν καθημερινή, έντυπη ή ήλεκτρονική, ένημέρωση. Άφήστε, για λίγο, τήν άνεση καί τήν άμεριμνησία του καναπέ. Καί αναλύστε, με αντικειμενικότητα, τίς πληροφορίες. Διερευνήστε, τή γύρω σας, τραγική πραγματικότητα. Τίς στρατιές των νέων ανθρώπων, πού, θολωμένοι στην άπογοήτευσή τους, καταφεύγουν στους όνειρικούς παραδείσους των ναρκωτικών. Τίς άτέλειωτες λίστες των άδελφών μας, πού καταδυναστεύονται από τήν κατάθλιψη. Τίς καθημερινές άναγραφές των έφημερίδων μας, πού έκδιηγούνται τήν έφευρετική παραβατικότητα, τή μόνη δίοδο των λησμονημένων ατόμων προς τήν προβολή καί άνάδειξη του «έγώ». Όλα αυτά τά κοινωνικά συμπτώματα, πού τά διεκτραγωδοϋμε καί τά κολάζουμε, άποτελοϋν εκχειρίσματα καί ξεσπάσματα έσωτερικής άναταραχής. Πικρίες καί αντιδράσεις ψυχών, πού βιώνουν τήν άπουσία όράματος, ίκανού νά αναδείξει τήν ύπαρξη καί νά γεμίσει τήν καθημερινότητα. Γεύση περιθωριοποίησης, μοναξιάς, έλλειψης νοήματος του βίου. Καί, πρό παντός, όριστική φραγή της διάβασης, πού όδηγεϊ στην κοινωνία με τό Πρόσωπο του μεγάλου Πατέρα, τήν Έστία της άπειρης αγάπης καί με τά πρόσωπα των ισότιμων άδελφών μας.

Ἀμάρτησα γιά τόν πατέρα μου

Ὑνεπαρμένος ἀπό τήν τραγική, ὡς φαιδρή, ἐκκλησιαστική ἐπικαιρότητα, σχεδίασα νά γράψω ἕνα μυθιστόρημα. Τίτλος του: «Ἀμάρτησα γιά τόν πατέρα μου». Καί κεντρικός του ἥρωας, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος. Πρόθεσή μου καί σχεδιασμός μου δέν ἦταν νά ἐξαντλήσω τά μεθυσμένα βήματα τοῦ ἐξουσιομανοῦς ρασοφόρου στά μονοπάτια τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Κάτι τέτοιο θά ἰσοδυναμοῦσε μέ παράτολμη ἀπόφαση προσμέτρησης τῶν ὄγκων τῆς «κόπρου τοῦ Αὐγείου». Ἡ ἔμπνευσή μου ἐπικεντρώθηκε, ἐπιλεκτικά, σέ μιά ἔσχατη ἀνακάλυψή μου. Στό γεγονός, ὅτι, πίσω ἀπό τήν πλαστογραφημένη-δῆθεν Συνοδική-«Αἴτηση θεραπείας», πού στάλθηκε στήν «Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων» τόν Ἰούνιο τοῦ 2005 καί ἀπαιτοῦσε τήν κάλυψη τῶν δεσποτικῶν, ὁμοφυλοφιλικῶν ἰδιαιτεροτήτων καί τήν ἐπιβολή, στά ὄργανα τῆς λαϊκῆς ἐνημέρωσης, τῆ δέσμευση τῆς ἀπόλυτης σιωπῆς, κρύβεται καί μιά ὁλότελα μυστική, σκοπιμότητα. Ἡ ἀγωνία τοῦ Χριστόδουλου νά σύρει στή σκιά τῆς ἀπόκρυψης καί στό περιθώριο τῆς ἀσφάλειας τό σκανδαλώδη βίο τοῦ πνευματικοῦ του πατέρα, τοῦ Μητροπολίτη πρῶν Πειραιῶς Καλλίνικου.

Ἡ δεύτερη σκέψη, ὠριμότερη, μοῦ ἀπέκλεισε τό ἐνδεχόμενο ἑνός μυθιστορηματικοῦ ἐμπλουτισμοῦ τοῦ μείζονος Ἐκκλησιαστικοῦ καί Κανονικοῦ ἀτοπήματος, πού συντελέστηκε ἀπό τόν κορυφαῖο τοῦ χοροῦ τῶν σκανδάλων. Καί τοῦτο, γιά νά μὴν ἀτονήσει, μέσα στόν ἐμπλουτισμένο λεκτικό διάκοσμο, ἡ σοβαρότητα τοῦ ἐγκλήματος καί νά μὴν ἀποσβεστεῖ ὁ πίνακας τῶν βαρύτατων εὐθυνῶν.

Ἀντί, λοιπόν, γιά μυθιστόρημα, πού θά κάλυπτε τά πραγματικά γεγονότα στήν ἀχλή τοῦ φανταστικοῦ, προτίμησα τήν «πεπατημένη» μεθοδολογία μου. Τῇ στεγνῇ καί ψυχρῇ ἐνημέρωσιν. Νά γράψω αὐτό, πού ἔγινε καί τό πῶς ἔγινε. Νά μεταφέρω στοὺς ἀναγνώστες μου γυμνή τήν ἀλήθεια. Νά ἐκθέσω σ' αὐτοὺς τά περιστατικά, μέ ἀκρίβεια καί σαφήνεια. Καί νά τοὺς ἀφήσω, νά βγάλουν, «ἐν ἐλευθερίᾳ», συμπεράσματα καί νά ἐπιμερίσουν εὐθύνες.

Γνωστὴ ἡ «αἴτηση θεραπείας», πού κατέθεσε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (γράφει ὁ Χριστόδουλος), ἐνώπιον τῆς «Ἀρχῆς Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων». Τήν υπέβαλε στίς 2 Ἰουνίου 2005. Μέ αὐτή, ζητοῦσε τήν ἀκύρωση προηγούμενης

απόφασης της «'Αρχής», πού χαρ-
κτίζει τους Μητροπολίτες «δημόσια
πρόσωπα», γνωστά, προβεβλημένα
καί υπεύθυνα. Πού άσκοϋν «δημόσιο
λειτούργημα». Καί, κατά συνέπεια, ύ-
πόκεινται σέ δημόσιο έλεγχο. 'Απαι-
τούσε, οϋτε λίγο, οϋτε πολύ, ή «'Αρχή»
νά άναψηλαφήσει τήν έτυμηγορία της.
Καί, μέ νέα άπόφασή της, νά περάσει
φίμωτρο στά μέσα ένημέρωσης. Γιά νά
παραμείνει στό άπυρόβλητο ή βρώμι-
κη βιοτή τών διεστραμμένων συναδέλ-
φων τοϋ Χριστόδουλου, τών φίλων του
καί συνδαιτυμόνων του. 'Ισχυρίστηκε,
μέ πλαστογραφημένο Συνοδικό έγ-
γραφο-πού οί Συνοδικοί της έποχής
έκείνης οϋτε διάβασαν, οϋτε άκουσαν,
οϋτε ψήφισαν-πώς οί Μητροπολίτες
δέν εἶναι δημόσια πρόσωπα. Καί δέν
άσκοϋν δημόσιο λειτούργημα. Κατά
συνέπεια, άκόμα καί ή όμοφυλοφιλική
ίδιαίτερότητά τους άποτελεῖ «προσω-
πικό δεδομένο». Μυστικό, πού κανέ-
νας δέν έχει τό δικαίωμα νά τό δημο-
σιοποιήσει καί νά τό κατακρίνει. Σάν
παράδειγμα δέ, «μοναδικό»(!!!), Μη-
τροπολίτη πού διασύρθηκε άπό τό άν-
θρωποφάγο δημοσιογραφικό καί τηλε-
οπτικό κουτσομπολιό καί έπρεπε νά
άποκατασταθεῖ, έφερε τόν γνωστό,
πιά, καί μή έξαιρετέο, Μητροπολίτη
Παντελεήμονα Μπεζενίτη. Ξεκινώντας
άπό αυτό, ζητοϋσε τή θεραπεία(!!!) της
πρώτης άπόφασης καί τήν έξασφά-
λιση ήθικης άσυδοσίας γιά όλους τούς
διεφθαρμένους συναδέλφους του.

Αϋτές όλες οί κινήσεις του έγιναν
γνωστές καί κατακρίθηκαν, μέ καται-
γιστικές δημοσιογραφικές βολές άπό
όλους τούς παράγοντες της κοινω-
νικής διαπάλης. Έκεῖνο, πού δέν έγινε
γνωστό καί δέν άντιμετωπίστηκε, ίσα-

με σήμερα, εἶναι ή άνάμιξη καί ή μετοχή
τοϋ πρώην Πειραιώς Καλλίνικου στήν
πλοκή καί στήν περιπλοκή της υπό-
θεσης.

Παρακολουθεῖστε τή χρονολογική
σειρά κάποιων ένεργειών. 'Η παρα-
κολούθη αϋτή έχει ένδιαφέρον καί νό-
ημα.

Στίς 10 Μαρτίου 2005, ή «'Αρχή Προ-
στασίας Προσωπικών Δεδομένων» ά-
σχολήθηκε, αϋτεπάγγελτα, μέ τίς τη-
λεοπτικές άποκαλύψεις γιά τό παραδι-
καστικό κύκλωμα καί γιά τά ήθικά
σκάνδαλα κάποιων ήγετικών στελεχών
της Έκκλησίας της Έλλάδος. Τό περιε-
χόμενο τών συζητήσεων καί ή τελική
άπόφαση δέν γνωστοποιήθηκαν τήν
ίδια μέρα. 'Η άπόφαση δημοσιεύτηκε
ϋστερα άπό ένα όλόκληρο μήνα, στίς
12 'Απριλίου τοϋ 2005.

'Οκτώ μέρες, μετά τό άνασκάλεμα
τών έκκλησιαστικών σκανδάλων άπό
τήν «'Αρχή Προστασίας...», ό τότε Μη-
τροπολίτης τοϋ Πειραιά Καλλίνικος
προσέφυγε στήν ίδια «'Αρχή», ζητών-
τας προστασία καί κάλυψη. Ήταν ή
περίοδος, κατά τήν όποία τά τηλεοπτι-
κά κανάλια εἶχαν κάνει άνάγνωσμα
καί άκουσμα τίς ϋποπτες συμπεριφο-
ρές του καί μαδοϋσαν, δημόσια, τίς ϋ-
πολήψεις καί τό κύρος καί τοϋ Καλλίνι-
κου καί τοϋ πνευματικοϋ του τέκνου,
τοϋ Χριστόδουλου. 'Ο λόγος, γιά τόν
όποιο ή αίτηση γιά προστασία καί γιά
σφράγισμα τών τηλεοπτικών παραθύ-
ρων, ϋποβλήθηκε άπό τόν Καλλίνικο
όκτώ μόνο μέρες μετά τή διάσκεψη της
'Αρχής, πού άσχολήθηκε μέ τήν τηλεο-
πτική έπεξεργασία τών δεσποτικών
σκανδάλων, δέν εἶναι γνωστός. Ήταν

άπλη σύμπτωση; Ὁ Καλλίνικος πιεσμένος ἀπό τόν καταγιισμό τῆς ντροπῆς, ἀναγκάστηκε νά ζητήσει κάλυψη; Ἡ, μήπως, ἀπό τούς μυστικούς θαλάμους τῆς «Ἀρχῆς Προστασίας» διέρρευσε ἡ πληροφορία, ὅτι τό θέμα, σέ γενικότερη βάση, συζητήθηκε, ὅτι ἐπικεῖται ἡ δημοσίευση τῆς ἀπόφασης καί, γιά τό λόγο αὐτό, θέλησε νά προλάβει καί νά ἱκετεύσει τό ἄπλωμα τοῦ μανδύα τῆς προστασίας καί στό δικό του πρόσωπο;

Αὐτά τά ἐρωτήματα θά μείνουν ἀναπάντητα. Καί ὄχι μόνο αὐτά. Ἡ ἐπεξεργασία τῶν ἀντιδράσεων Καλλίνικου, μετά τίς πολλαπλές καταγγελίες σέ βάρος του, μηκώνουν τήν ἀλυσίδα τῶν ἐρωτημάτων, πού μένουν ἀναπάντητα.

Ἄς δεχτοῦμε, καλόπιστα, ὅτι ὁ Καλλίνικος κατηγορήθηκε καί διασύρθηκε ἀπό ἕνα ἐσμό κακόβουλων ἐπικριτῶν τοῦ ἔργου του στὸν Πειραιά καί τῆς πολυπράγμονης ἡγουμενικῆς καθοδήγησης τῆς μοναστικῆς Ἀδελφότητος τῆς «Χρυσοπηγῆς». Ποιά θά ἦταν ἡ ἀντίδραση, πού θά τόν ἀπάλλασσε ἀπὸ τό στίγμα τῆς ἐνοχῆς; Μιά καί μοναδική. Ἡ προσφυγή στὴν Ποινικὴ Δικαιοσύνη. Καταθέτοντας μήνυση ἐναντίον τῶν «συκοφαντῶν» του, θά τοὺς στρίμωχνε κυριολεκτικά. Θά τοὺς ἀνάγκαζε νά καταθέσουν στοιχεῖα. Καί, στὴν περίπτωση, πού δέν τὰ εἶχαν, ὁ πέλεκυς τοῦ Δικαστηρίου θά ἔπεφτε βαρὺς. Οἱ κατήγοροί του θά εἰσέπρατταν τό ἀντίτιμο τῆς «δόλιας» συμπεριφορᾶς τους. Καί θά ἔκλειναν τὰ ἀπύλωτα στόματά τους καί τὰ παράθυρα τῆς θρασύτατης προβολῆς τους.

Γιατί δέν ἀκολούθησε αὐτό τό μονοπάτι, τό μόνο ἀνοιχτό, πού σώζει

ἀπὸ τὴν καταφορά τοῦ ὁποιουδήποτε συκοφάντη; Αὐτό εἶναι τό ἐπόμενο ἀναπάντητο ἐρώτημα.

Ὁ Καλλίνικος θεώρησε, ὅτι μπορεῖ νά τόν σώσει μιὰ προσφυγή στὴν «Ἀρχὴ Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων». Ἐγραψε, λοιπόν καί ζήτησε τί; Ὅχι νά ἐρευνήσει ἡ «Ἀρχή» τίς καταγγελίες, γιά νά δεῖ ἂν εἶναι ἀληθινές ἢ ψεύτικες. Τέτοιο δικαίωμα δέν τό ἔχει αὐτός ὁ νεότευκτος θεσμός. Ζήτησε, νά παρέμβει καί νά σφραγίσει τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν δημοσιογράφων. Νά ἀπαγορεύσει τίς τηλεοπτικές ἀποκαλύψεις καί τοὺς σχολιασμούς, πού στόχευαν στό ἐπισκοπικὸ εἶδωλό του. Νά καλύψει τίς βρωμιές, πού ἔμαθε νά τίς πασπατεύει τηλεοπτικά ὁ κάθε ρεπόρτερ, μέ τό μαῦρο πέπλο τῆς ὑποχρεωτικῆς σιωπῆς. Γιά νά μείνει ὁ ἴδιος ἀσύδοτος καί ἀνενόχλητος.

Εἶναι πρόδηλο, ὅτι ἡ ἀποφυγὴ τῆς προσφυγῆς στὴν Ποινικὴ Δικαιοσύνη καί ἡ καταφυγὴ στὴν ὀμπρέλα τῆς μυστικότητος τῶν «προσωπικῶν δεδομένων» δέν τιμáει καί δέν καταξιώνει τόν Καλλίνικο, ὡς ἐκκλησιαστικὸ ἡγέτη. Ὡς διάδοχο τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν φωτισμένων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ ἅγιοι Πατέρες μας εἶχαν, ὡς βασικὴ τους ἐπιδίωξη, τὴν πλήρη διαφάνεια. Ἦταν «ἐπιστολὴ Χριστοῦ γνωσκομένη καὶ ἀναγνωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων» (Β' Κορινθ. γ' 2). Καί δέν ἀναζητοῦσαν, ποτέ, τὴν κάλυψη καί τὴν ἀποσιώπηση τῶν «πεπραγμένων» τους. Ὁ Καλλίνικος, κάνοντας χρῆση αὐτοῦ τοῦ κοσμικοῦ μέτρου, ἀπώλεσε τὴν κοινωνία μέ τὴ κρυστάλλινη ἀγιότητα. Καί, προπαντός, τὴ λαϊκὴ ἀναγνώριση. Ἔγινε ὑποπτος. Μέ σκοτεινὸ ὁδοιπο-

ρικό βίου, πού ενδιαφερόταν «πάση θυσία», νά τό σκεπάσει καί νά τό αποσιωπήσει. Ἀπό κεῖ καί πέρα, τό περπάτημά του στά μονοπάτια τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὑπευθυνότητος, κατάντησε προβληματικό. Ἀσύμφορο γιά τόν ἴδιο, ἐπειδή τοῦ προκαλοῦσε σύνδρομο τρόμου, γιά ἐνδεχόμενη ἀποκάλυψη. Καί ἀπαράδεκτο ἀπό τό εὐρύ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδή γεννοῦσε καί τροφοδοτοῦσε λογισμούς, γιά διαφθορά στούς κόλπους τῆς ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας καί γιά φαρισαϊκή ἀπόκρυψη παθῶν καί διάστροφων ἰδιαιτεροτήτων.

Ὁ ψυχρός καί ἀμερόληπτος παρατηρητής τῶν ἐξελίξεων διαπιστώνει, ὅτι ἀπό τήν κατάθεση τῆς αἴτησης Καλλίνικου στήν «Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων», ἴσαμε τή μέρα, πού ἡ «Ἀρχή» δημοσίευσε τήν πρώτη της ἀπόφαση, μεσολάβησε σημαντικό χρονικό διάστημα. Περίπου μῆνας. Καί δικαιοῦται νά ὑποψιαστεῖ, ὅτι, στό διάστημα αὐτό, παράγοντες φιλικοί στόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο καί στόν τότε Πειραιῶς Καλλίνικο, κινήθηκαν δραστήρια, μέ τήν προοπτική νά ἐπηρεάσουν τά μέλη τῆς «Ἀρχῆς» καί νά πετύχουν τήν ἔκδοση εὐνοϊκῆς ἀπόφασης. Μέ δεδομένο τό γεγονός, ὅτι ὁ Χριστόδουλος διατηρεῖ, συνεχῶς, στά ἐπιτελεῖα του παράγοντες, πού προέρχονται ἀπό τά πολιτικά ἢ τά δικαστικά κυκλώματα ἢ, πού διατηροῦν ἀνοιχτές γραμμές ἐπικοινωνίας μέ τά ἐπίσημα θεσμικά ὅργανα, ἕνας τέτοιος λογισμός δέν μπορεῖ νά ἀποκλειστεῖ. Ἀλλά καί δέν μπορεῖ νά ἐπιβεβαιωθεῖ. Πλανᾶται, ὡς σύννεφο σκοτεινό, πάνω

ἀπό πρόσωπα καί διεργασίες.

Ἡ ἀπόφαση τῆς «Ἀρχῆς προστασίας...» δημοσιεύτηκε στίς 12 Ἀπριλίου τοῦ 2005. Καί δέν εὐνόησε καθόλου οὔτε πατέρα, οὔτε γιό. Δέ διευκόλυνε τόν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, πού πάσκιζε νά πετύχει τή δέσμευση καί τή φήμιση τῶν δημοσιογραφικῶν καί τῶν τηλεοπτικῶν παρουσιαστῶν τῶν ἐκκλησιαστικῶν σκανδάλων. Καί δέν ἐξυπηρέτησε τόν Καλλίνικο, πού τόν ἔκαιγε ὁ προσωπικός του διασυρμός στόν πάγκο τοῦ τηλεοπτικοῦ σφυροκοπήματος. Ἡ «Ἀρχή προστασίας», μέ σαφήνεια καί μέ ξεκαθαρισμένο σκεπτικό, τοποθετοῦσε τοὺς ἐκκλησιαστικούς λειτουργούς-Ἐπισκόπους καί Πρεσβυτέρους-στήν ὑψηλή καί περίοπτη ἐξέδρα τῶν δημόσιων ἀνδρῶν, πού ἔχουν δικαίωμα νά ἐμφανιστοῦν ἐνώπιον τοῦ λαοῦ ὡς δάσκαλοί του καί ἐμπνευστές του καί τήν ὑποχρέωση νά ἐπιδείξουν ὑπόδειγμα ἡθους καί ἀκατηγόρητες συμπεριφορές. Καί ἐξασφάλιζε στό λαό τό αὐτονόητο δικαίωμα, πού θεσμοθετεῖται ἀπό τήν Καινή Διαθήκη, τίς Συνοδικές ἀποφάσεις καί τίς σύγχρονες ἀντιλήψεις, γιά τή δημοκρατία καί τά ἀνθρώπινα δικαιώματα, νά κρίνει ἢ καί νά κατακρίνει τά Κανονικά παραστρατήματα τῶν ἐπίορκων ἐκκλησιαστικῶν ἡγετῶν του.

«...Ἡ ἀνάγκη ἐνημέρωσης τοῦ κοινοῦ γιά μείζονα θέματα λειτουργίας τῶν θεσμῶν καί εἰδικότερα γιά τά καταγγελλόμενα στό χῶρο τῆς δικαιοσύνης καί στούς κόλπους τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ ζήτημα δημοσίου ἐνδιαφέροντος. Τό δικαιο-λογημένο ἐνδιαφέρον καλύπτει καί ἐκδηλώσεις δημοσίων προσώπων οἱ ὁποῖες, ἀνεξάρτητα ἀπό τόν τρόπο καί

τόν χρόνο πού γίνονται (άκόμα, δηλαδή, καί έκτός δημόσιου χώρου), μπορ-
ρουν νά θεωρηθούν ότι πραγματο-
ποιούνται στά πλαίσια τής άνατεθειμέ-
νης σ' αυτούς δημόσιας λειτουργίας, ή
όποια ώς έκ τής φύσεως καί τοῦ εἶδους
τῶν ἐκπληρουμένων καθηκόντων ὑπό-
κειται σέ δημόσιο ἔλεγχο καί κριτική...
Τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά πράξεις Ἱεραρχῶν
πού ἔρχονται σέ προφανή αντίθεση μέ
τήν ἐπιβαλλόμενη ἀπό τούς Ἱερούς
Κανόνες, οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν συντα-
γματικά καθιερωμένα εἰδική γιά τόν
Ὁρθόδοξο κληρο νομοθέτηση, συμπε-
ριφορά μητροπολιτῶν...

Στήν περίπτωση τῶν Ἱεραρχῶν ἡ
ἐννοια τοῦ προσωπικοῦ βίου ἔχει συρ-
ρικνωθεῖ ἐξαιρετικά ἀπό τό συνδυα-
σμό τῆς ἐφαρμογῆς σ' αυτούς τῶν Ἱε-
ρῶν Κανόνων ὡς εἰδικῆς αὐτόνομης
νομοθέτησης, σύμφωνα μέ τό ἄρθρο
3Σ καί τῆς οἰκιοθελοῦς καί αὐτόβου-
λης ὑπαγωγῆς τῶν ἰδίων σέ ἰδιαίτερα
αὐστηροῦς κανόνες ἠθικῆς πειθαρχίας
καί τρόπου ζωῆς πού ἰσοδυναμεῖ μέ
πανηγυρική παραίτηση ἀπό σημαντι-
κό τμήμα προσωπικῆς ζωῆς, συμπε-
ριλαμβανομένης τῆς ἐρωτικῆς. Μέ αὐ-
τά τά δεδομένα, ἡ δημόσια γνώμη δι-
καιοῦται νά γνωρίζει ἄν ἕνας μητρο-
πολίτης πού προβάλλει ἐαυτόν ὡς στε-
ρούμενο προσωπικῆς ζωῆς καί ὡς πα-
ράδειγμα ἀρετῆς, ἀγνότητος, ἀγαμίας,
πενίας κ.τ.λ. καί ζητεῖ ἀπό τό ποίμνιό
του νά μιμηθεῖ τό παράδειγμά του, διά-
γει πράγματι βίό ἄκρως ἀντίθετο καί
σκανδαλώδη. Μέ ἄλλες λέξεις, οἱ προ-
παρατεθεῖσες ἐκδηλώσεις Ἱεραρχῶν
δέν ὑπάγονται στήν προσωπική ζωή
τους, ἀλλά συνιστοῦν τμήμα τοῦ ἐλεγ-
χόμενου ἀπό τόν τύπο δημόσιου βίου
τους».

Ἡ ἀπόφαση αὐτή τῆς «Ἀρχῆς
Προστασίας Προσωπικῶν δεδομένων»,
καθαρή καί ξάστερη καί ἀπόλυτα ἐν-
αρμονισμένη μέ τό γράμμα καί τό πνεῦ-
μα τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας Παράδο-
σης, ἔπρεπε νά φιμώσει, ὄχι τούς δημο-
σιογράφους, ἀλλά τούς ἀλαζόνες, τούς
περιφρονητές τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί
τοῦ καταξιωμένου Εὐαγγελικοῦ ἡθους,
φορεῖς-ἐξ ἄρπαγῆς-ἐκκλησιαστικῆς ἐξ-
ουσίας.

Αὐτό, δυστυχῶς, δέν ἔγινε. Ὁ Χρι-
στόδουλος, ὁ πνευματικός γιός καί ὑ-
ποτακτικός τοῦ πρώην Πειραιῶς Καλ-
λινίκου-γιά δεύτερη φορά ἐξ ὑφαρ-
παγῆς-ἐπιχείρησε νά ἀνατρέψει τό
σκεπτικό καί τήν ἀπόφαση τῆς «Ἀρχῆς
Προστασίας» καί νά ἐξασφαλίσαι γιά
τό γέροντά του τήν ἠθική ἀσυνδοσία καί
τή δημόσια ἀπόκρυψη τῶν ἀνομημά-
των του.

Καί τόλμησε τί; Νά ἀνατρέψει τό
Κανονικό Δίκαιο τῆς Ἐκκλησίας. Νά
ἀφανίσει ἀπό τήν ἱστορική βίβλο τήν
εὐωδία τῆς ἀγιότητος τῶν Πατέρων
μας. Νά ἐξοβελίσαι ἀπό τό Πανάγιο Θυ-
σιαστήριο καί αὐτό τό Ἱερό Εὐαγγέλιο.
Καί νά ἐξευτελίσαι, ἴσαμε ὀριστική ἀπ-
αξίωση καί οἰκουμενικό διασυρμό, τό
ἐπισκοπικό χάρισμα.

Μέ φίρμα Συνόδου, ἔστειλε ἔγγρα-
φο στήν «Ἀρχή», πού ἀρνήθηκε νά ἐπι-
καλύψει καί νά ἀποκρύψει τούς ὀχε-
τούς τῶν δεσποτικῶν ἀνομημάτων. Καί
ζήτησε τή «δῆθεν θεραπεία» τῆς ἀπό-
φασῆς τῆς. Νά ἀναγνωρίσει τίς ἠθικές
ἐκτροπές τῶν Μητροπολιτῶν, ἀκόμα
καί τῶν σεξουαλικῶν ἰδιαιτεροτήτων
τους, ὡς ἐκφράσεις καί ἐκδηλώσεις,
πού ἐντάσσονται στά ἀπολύτως μυ-
στικά «Προσωπικά Δεδομένα», τά ὁ-
ποῖα ἐπιβάλλεται νά παραμένουν ἀ-

παραβίαστα και ανέλεγκτα.

«Είδικῶς ὡς πρὸς τὰ προσωπικά δεδομένα τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς κ. Παντελεήμονος, τὰ ὅποια ἔτυχον ἐπεξεργασίας ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω τηλεοπτικοῦ Σταθμοῦ καὶ τοῦ συγκεκριμένου δημοσιογράφου ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὅτι "συνδέονται μὲ τὴν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος", διότι πρόκειται περὶ δεδομένων ἀναφερομένων εἰς αὐστηρῶς προσωπικὴν (ὁμοφυλοφιλικὴν) συμπεριφορὰν παντελῶς ἄσχετον πρὸς τὴν ἄσκηση δημοσίου λειτουργήματος».

Στὴν αἴτηση αὐτή, ὁ Παντελεήμων Μπεζενίτης ἀναφέρεται ὀνομαστικά καὶ διαπομπεύεται, ὅτι εἶναι ὁ δρᾶστης τῆς ἀνήθικης ὁμοφυλοφιλικῆς συμπεριφορᾶς. Καὶ ὁ Καλλίνικος κρατιέται, κρυμμένος στό σκοτάδι καὶ στή σιωπή. Ἡ ὀμπρέλα, ὅμως, τοῦ ἐγγράφου καὶ ἡ σκοπιμότητα τῆς αἴτησης τὸν καλύπτει καὶ τὸν ἐξυπηρετεῖ. Ἄν ἡ «Ἀρχή» ἔκανε ἀποδεκτὸ τὸ παράτολμο καὶ ἐναγώνιο αἶτημα τοῦ Χριστόδουλου, θὰ σωζόταν καὶ ὁ Καλλίνικος. Θὰ σταματοῦσε ὁ τηλεοπτικός καὶ ὁ δημοσιογραφικός ἐντοπισμός καὶ σχολιασμός τῶν συμπεριφορῶν του. Καὶ θὰ ζοῦσε ὁ Χριστόδουλος καλὰ καὶ ὁ Καλλίνικος καλύτερα.

Αὐτό, δυστυχῶς καὶ γιὰ τοὺς δυό, δὲν ἔγινε.

Ἡ «Ἀρχή προστασίας...», σέ ἄλλεπάλληλες διασκέψεις συζήτησε τίς δυό προσφυγές. Τὴν αἴτηση τοῦ Καλλίνικου, μὲ τὴν ὁποία ζητοῦσε δυό πράγματα. Νὰ τοῦ παρασχεθεῖ κάλυψη τῶν ποικίλων ἀνομιῶν του, πού τίς χαρακτηρίζε «προσωπικά του δεδομέ-

να». Καὶ νὰ διαταχθεῖ φήμωση τῶν μέσων τῆς ἐνημέρωσης. Καὶ τὴν «αἴτηση θεραπείας» τοῦ Χριστόδουλου, τὴν πλαστογραφημένη καὶ βαφτισμένη ὡς αἴτηση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Πού ἀπαιτοῦσε νὰ καλύπτονται ὅλες οἱ ὁμοφυλοφιλικές διαστροφές τῶν ρασοφόρων-δυστοπιάδων καὶ παπάδων-καὶ νὰ τιμωροῦνται οἱ δημοσιογράφοι, πού παραβιάζουν τὴν ἀπαγόρευση καὶ φέρνουν στὴν κοινὴ ἀποδοκιμασίᾳ καὶ κατακραυγῇ τὰ ἠθικά παρατράγουδά τους. Καί, τελικά, σέ μιὰ τελευταία διάσκεψη, πού πραγματοποιήθηκε στίς 7 Ἰουλίου τοῦ 2005, ἐξέδωσε καὶ τίς δυό ἀποφάσεις της, πού ἦταν-καὶ οἱ δυό ἀπορριπτικές.

Μὲ τὴν ἀπόφαση 70/2005 ἐπανέρχεται στό σκεπτικὸ τῆς προηγούμενης ἀπόφασης, τῆς 25/2005 καὶ μὲ βάση αὐτό, ἀπορρίπτει τὴν αἴτηση τοῦ Καλλίνικου. Κρίνει, ὅτι «τό θέμα εἶναι δημοσίου ἐνδιαφέροντος, δεδομένου ὅτι ἀφορᾷ δημόσια πρόσωπα κατὰ τὴν ἐννοία τοῦ ν 2472/1997, καθὼς ἕνας μητροπολίτης μισθοδοτεῖται ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ ἀσκεῖ δημόσια ἐξουσία, προβαίνοντας σέ πράξεις δημοσίου χαρακτήρα, ἡ δὲ συμπεριφορὰ του ὑπόκειται σέ δημόσιο ἔλεγχο καὶ κριτική. ὄχι μόνο ὡς πρὸς τὰ ζητήματα τῆς δημόσιας διαχείρισης τῶν ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰ ζητήματα ἠθικῆς φύσεως, στό μέτρο, πού σχετίζονται ἀδιαχώριστα μὲ τὸ λειτουργήμα καὶ τὴ δημόσια δράση του... Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα καὶ δικαιολογημένη ἡ αὐτοῦσια προβολῇ τῶν ἐπίμαχων ἠχητικῶν στοιχείων πού καλύπτουν πράξεις καὶ ἐκδηλώσεις μητροπολίτη.

οι όποτες ανεξάρτητα από τον τρόπο και τον χρόνο που γίνονται (ακόμα δηλαδή και αν δεν γίνονται σε δημόσιο χώρο), δεν καλύπτονται από την ιδιαίτερη προστασία της προσωπικής ζωής».

Η δεύτερη απόφαση της «Αρχής...» ή 73/2005, απορρίπτει την πλαστογραφημένη «Αίτηση Θεραπείας», του Χριστόδουλου.

«...Η αίτουσα ισχυρίζεται ότι η αιτιολογία στην οποία βασίστηκε η προσβαλλόμενη "θίγει τελικώς τὰ ἔννομα συμφέροντα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διότι οἱ ἄρχιερεῖς δέν εἶναι δημόσια πρόσωπα ἀσκοῦντα δημόσιο λειτούργημα, ἀφοῦ δέν εἶναι ὑπάλληλοι, ἀλλά θρησκευτικοί λειτουργοί. Ἰσχυρίζεται ἐπιπλέον ὅτι ἡ Ἐκκλησία καί οἱ Μητροπόλεις νά μέν χαρακτηρίζονται ἀπό τό νόμο ὡς νηδδ ἀλλά δέν ἀσκοῦν κρατική διοίκηση καί ὁ μητροπολίτης δέν εἶναι, ἐκ μόνης τῆς ιδιότητάς του αὐτῆς, δημόσιο πρόσωπο καί δέν ἀσκεῖ δημόσιο λειτούργημα, μέ ἀποτέλεσμα, κατὰ τόν ἴδιο ἰσχυρισμό, νά μὴν εἶναι ἐπιτρεπτή ἡ σύμφωνα μέ τή διάταξη τοῦ ἄρθρου 7 παρ. 2(ζ) Ν. 2472/1997 ἐπεξεργασία προσωπικῶν δεδομένων τῶν μητροπολιτῶν...»

IV. Ἀπό τό σύνολο ὧσων ἐκτέθηκαν παραπάνω, προκύπτει ὅτι ἡ αίτουσα ἀμφισβητεῖ ἀφενός τόν χαρακτήρα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς νομικοῦ προσώπου δημοσίου δικαίου κατὰ τίς νομικές τῆς σχέσεις καί ἀφετέρου τήν ιδιότητα τῶν μητροπολιτῶν ὡς ἀνώτατων κρατικῶν λειτουργῶν καί κατὰ συνέπεια δημοσίων προσώπων.

Ὅπως ὁμως ἐκτίθεται στή μείζονα σκέψη, ὁ χαρακτήρας τῶν μητροπολιτῶν ὡς δημοσίων προσώπων κατὰ τήν

ἐννοια τῆς διάταξης τοῦ ἄρθρου 7(ζ) τοῦ Ν. 2472/97 εἶναι ἀναμφισβήτητος.

Περαιτέρω, δέν συντρέχει λόγος ἐπανεξέτασης τῆς ὑπόθεσης στήν οὐσία τῆς, δεδομένου ὅτι μέ τήν αἴτηση τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δέν προσκομίζονται νέα στοιχεῖα.

Κατά συνέπεια ἡ κρινόμενη αἴτηση θεραπείας πρέπει νά ἀπορριφθεῖ.

Γιά τούς λόγους αὐτούς

Ἐμμένει στήν μέ ἀριθμό 25/2005 ἀπόφαση καί ἀπορρίπτει τήν αἴτηση θεραπείας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

Εἶναι πρόδηλο, ὅτι ἡ ἐπιχείρηση Χριστόδουλου νά προστατέψει τούς ὁμοφυλόφιλους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου καί, κατ' ἀποκλειστικότητα, νά περισώσει τόν «πατέρα» του ἀπό τά φαρμακερά βέλη τῆς ἀδέσμευτης δημοσιογραφίας, ἔγινε μπούμεραγκ. Γύρισε καταπάνω του καί τόν ἐνοχοποίησε, ὡς ὑποπτο σκοτεινῆς διασύνδεσης.

Μετά ἀπό αὐτή τήν ἐξέλιξη, ἡ ὑπόσχεση τοῦ Χριστόδουλου, ὅτι θά λειτουργήσει ὡς ἐγγυητής τῆς κάθαρσης στό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας, πού τή διακήρυξε, μέ στεντόρια φωνή, ἀπό τά τηλεοπτικά παράθυρα καί τήν κατάθεσε, μέ τήν ἐπίκληση τῆς ἀρχιερατικῆς του τιμῆς, στήν ὀλομέλεια τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποδείχτηκε ψευδορκία.

Τό ἔγγραφο, πού ἔστειλε στήν «Ἀρχή Προστασίας Προσωπικῶν Δεδομένων», ὡς ἐπίσημη αἴτηση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀποκαλύφθηκε καί διατυμπανίστηκε *urbi et orbi*, ὅτι ἦταν προϊόν πλαστογραφίας.

‘Ο Καλλίνικος, πού, μέσα στον καταιγισμό των δημόσιων καταγγελιών σέ βάρος του, φοβήθηκε νά προσφύγει στην Ποινική Δικαιοσύνη καί νά ζητήσει τήν ἐπιβολή κυρώσεων στους συκοφάντες του-άν πραγματικά ἐπρόκειτο γιά συκοφάντες καί συκοφαντίες-καί προσπάθησε νά βρεῖ στέγαστρο ἀπόκρυψης στή θεωρία περί προσωπικῶν δεδομένων, φορτώθηκε δύο ἀποφάσεις, πού τόν ἀφήνουν ἔκθετο στή δημόσια ἐπίκριση καί στό διασυρμό. Καί ἀναγκάστηκε, νά υποβάλει, «ἐκῶν, ἄκων», τήν παραίτησή του.

Ποιό Ἐκκλησιαστικό Δικαστικό Σῶμα καί ποιοί Ἐπίσκοποι-Δικαστές θά δικάσουν τό πελώριο αὐτό ἁμάρτημα τοῦ Χριστόδουλου, πού ἔχει τόσες προεκτάσεις καί τόσες καταλυτικές συνέπειες γιά ὁλόκληρη τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος;

‘Ο Χριστόδουλος «ἁμάρτησε γιά τόν

πατέρα του». Ἀλλά, τό ἁμάρτημά του ὑπῆρξε πολλαπλό καί πολυκλαδικό. Ἀμάρτησε ἐκθέτοντας, στό σύνολό της, τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὡς ἐγγυητή καί ὑποστηρικτή των ὁμοφυλοφιλικῶν ἰδιαιτεροτήτων. Ἀμάρτησε, προδίδοντας τήν ἁμωμη Πατερική Παράδοση. Ἀμάρτησε, καταπατώντας τούς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀμάρτησε, στραγγαλίζοντας τό Νομικό Πλαίσιο, πού προσδιορίζει τή νομική ὑπόσταση τῆς Ἐκκλησίας μέσα στην ἑλληνική Ἐπικράτεια.

Δέν ἔχει πιά τό δικαίωμα νά στήνεται καί νά κομπάζει στην προεδρική καθέδρα τῶν Συνοδικῶν ὀργάνων. Ἡ θέση του εἶναι στό ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου. Καί τό μόνο δικαίωμα, πού τοῦ ἀπομένει, εἶναι νά ἀπολογηθεῖ.

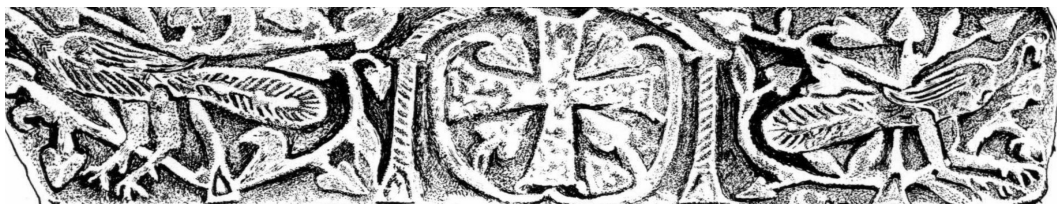
Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Παπα-Γιάννη

‘Ο Καλιγούλας ἔκανε τό ἄλογό του γερουσιαστή, γιά νά ἐξευτελίσει τή Γερουσία. ‘Ο Χριστόδουλος κάνει Μητροπολίτες ἀπό τό γνωστό κλάμπ μέ τήν ψῆφο Συνοδικῶν καί ἐξευτελίζει τήν Ἱερά Σύνοδο.

Φιλικά

Παπα-Γιώργης

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος

Κυροῦ Κωνσταντίνου

Πρὸ ἐτῶν εἶχαμε δημοσιεύσει ἓνα σχόλιο γιὰ τὸ σεβαστὸ Γέροντα, τὸ Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ (Σακελλαρόπουλο).

Μὲ δέος καὶ σεβασμό, ὥς μᾶς ἐπιτραπεῖ νὰ τὸ ἐπαναλάβουμε «εἰς μνημόσυνον» μετὰ τὴν πρόσφατη κοίμησή του. Ὁ ἅγιος καὶ γενναῖος ὅσο καὶ ταπεινὸς αὐτὸς Ἱεράρχης, καὶ ὅσο ζοῦσε καὶ μετὰ τὴν κοίμησή του, δὲν εἶχε ἀνάγκη οὔτε ἐπεδίωκε ποτὲ τοὺς ὕμνους καὶ τὰ ἐγκώμια. Καὶ αὐτὸ ὀφείλουμε νὰ τὸ σεβασθοῦμε. Ἡ ἐπαναφορὰ ὁμως τοῦ παρακάτω σχολίου ἐπιβάλλεται γιὰ δυὸ κυρίως λόγους. Ὁ πρῶτος εἶναι νὰ μὴν ξεχνιοῦνται καὶ νὰ μὴ περιέρχονται στὴ λήθη γεγονότα καὶ περιστατικά, τὰ ὁποῖα σημάδεψαν καίρια τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς σύγχρονης ἐκκλησιαστικῆς μας ἱστορίας. Καὶ ὁ δεύτερος εἶναι νὰ πληροφοροῦνται τὰ γεγονότα αὐτὰ τοῦ παρελθόντος καὶ οἱ ἐπιγενόμενοι, οἱ νέες γενιές, καὶ νὰ παραδειγματίζονται ἀναλόγως.

«Πρὸ καιροῦ βρεθήκαμε στὴν Ἀράχωβα. Σὲ ἀπόσταση δυὸ περίπου χιλιομέτρων ἀπὸ τὴν πόλη ἐπισκεφθήκαμε ἓνα κατασκηνωτικὸ χωριό. Μία παιδόπολη, ἀληθινὸ παράδεισο, ὅπου βρίσκουν καταφύγιο, προστασία, ἀλλὰ καὶ γνήσια χριστιανικὴ ψυχαγωγία, ἓνας ὁλόκληρος κόσμος ὀρφανῶν παιδιῶν. Ψυχὴ καὶ νοῦς, ἀλλὰ καὶ πνευματικὸς πατέρας, τῆς ὁμορφῆς αὐτῆς συντροφιάς, εἶναι ὁ σεβάσμιος Γέροντας, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Κωνσταντῖνος.

Παράλληλα μὲ τὶς πλούσιες δραστηριότητές του στὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ ἱεραποστολή, προσφέρει στὸν παιδικὸ αὐτὸ χωρὸ ὅλο τὸν ἑαυτό του, ἐργαζόμενος νύχτα καὶ μέρα. Δὲν διαθέτει δική του περιουσία, οὔτε ἐπεδίωξε νὰ ἀποκτήσει. Τὶς πενιχρές καὶ

περικυμμένες ἀποδοχές του τὶς προσφέρει καὶ τὶς διαθέτει στὴν εὐδωσὴ τοῦ χριστιανικοῦ του ἔργου, στὸ ὁποῖο ἀκούραστα ἐπιδίδεται, μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς ἐκλεκτοῦ ἐπιτελείου ἁγίων συνεργατῶν του καὶ μὲ τὶς αὐθόρμητες καὶ ἁθρόες προσφορές τῶν πιστῶν. Καὶ πάνω ἀπὸ ὅλα μὲ τὸν περίφημο πλέον «κουμπάρ» τῆς ἱεραποστολῆς.

Καὶ ὁμως ὁ ρέκτης καὶ ἀκούραστος αὐτὸς Ἱεράρχης διώκεται ἐπὶ 25 χρόνια ἀπὸ τὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία μὲ ἀντικανονικὲς «ἐκπτώσεις» καὶ ἀνυπόστατα «ἐπιτίμια». Ἀξίζει, νομίζω, νὰ ἐπισημανθεῖ τοῦτο μόνον, γιὰ νὰ κατανοήσῃ ὁ καθένας τὶς ἀθλιότητες ποὺ διαπράχθηκαν κατὰ τὸ παρελθὸν σὲ βάρος αὐτοῦ τοῦ Ἱεράρχη καὶ τὶς ὁποῖες δυστυχῶς ἀνέχεται ἀλλὰ καὶ συνεχίζει καὶ ἡ σημερινὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας.

Μετὰ τίς πολλές ἀποφάσεις τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου τῆς χώρας (ΣτΕ), μὲ τίς ὁποῖες ἀκυρώθηκε ἡ “ἐκπτώση”, πού εἶχε ἐπιβληθεῖ τὸ ἔτος 1974 ἐντελῶς αὐθαίρετα καὶ χωρὶς καμιά κατηγορία ἀπὸ τὴν τότε διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μὲ ἀποκλειστικὴ βάση τίς ἐπαίσχυντες Συντακτικὲς Πράξεις τῆς δικτατορίας τοῦ Ἰωαννίδη, προτάθηκε ὁ Μητροπολίτης κ. Κωνσταντῖνος ἀπὸ τὴν τότε Ἱεραρχία γιὰ τὴ νεοϊδρυθεῖσα “προσωποπαγὴ” (!) Μητρόπολη “Δομοκοῦ καὶ Φαρσάλων”. Μὲ συγκεκριμένη ρύθμιση τοῦ νόμου 1951/1991 καθορίζονταν εἰδικὴ προθεσμία ἐνὸς μηνός, γιὰ νὰ δηλώσει ὁ Μητροπολίτης, ἂν ἀποδέχεται ἢ ὄχι τὴν πρόταση τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐδῶ συνέβη τὸ ἐξῆς τραγικόν. Μία ἐβδομάδα περίπου πρὶν ἀπὸ τὴ συμπλήρωση τῆς παραπάνω εἰδικῆς προθεσμίας καὶ πρὶν ἀκόμη ἀποφασίσαι ὁ ἴδιος ὁ Μητροπολίτης, ἂν ἀποδέχεται ἢ ὄχι τὴν πρόταση (πού ἦταν ἄλλωστε καὶ αὐτὴ ἀντικανονική), παρενέβη καὶ πάλι αὐταρχικὰ καὶ αὐθαίρετα, ἢ τότε διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἀνέκοψε τὴν προθεσμία καὶ ἐπέβαλε στὸ Μητροπολίτη κ. Κωνσταντῖνο, καὶ μαζί σὲ ἄλλους δυὸ ἄξιους καὶ ἐντιμους συνεπισκόπους του, τὸ μακαριστὸ Θεολόγο καὶ τὸν Ἀττικῆς Νικόδημο, νέα βαρύτατη κύρωση, πού δὲν προβλέπεται ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες γιὰ Μητροπολίτη, τὸ ἀνυπόστατο καὶ ἀντικανονικὸ “Ἐπιτίμιο Ἀκοινωνησίας”. Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι ὅλο τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα, κατὰ τὸ ὁποῖο ἔτρεχε ἀκόμη ἡ μηνιαία προθεσμία γιὰ τὴν ἀποδοχή

ἢ μὴ τῆς προτάσεως, ὁ Μητροπολίτης κ. Κωνσταντῖνος μὲ τὸ φτυάρι καὶ τὸν κασμὰ στὸ χέρι ἐργαζόταν στὸ χωρὸ τῆς κατασκηνώσεως γιὰ τὰ ὄρφανὰ παιδιὰ.

Καὶ ἐνῶ ὅλα αὐτὰ τὰ τραγικὰ συνέβαιναν μὲ τὴν προηγούμενη διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἦλθε πρόσφατα καὶ ἡ Ἱεραρχία, ἡ πρώτη μὲ τὸ νέο προκαθήμενο καὶ μὲ νεότερη ἀπόφασή της ἀποδέχθηκε καὶ παρέτεινε “ἐφ’ ὅρου ζωῆς” αὐτὸ τὸ ἀνυπόστατο καὶ ἀντικανονικὸ “ἐπιτίμιο ἀκοινωνησίας” πού δὲν προβλέπεται ἀπὸ κανένα Κανόνα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Καὶ ἐρωτᾶται, γιατί Μακαριώτατε; Γιατί ἅγιοι Ἀρχιερεῖς; Σὲ ποιά κανονικὴ ἢ νόμιμη βάση στηρίζονται οἱ πολλαπλὲς αὐτὲς διώξεις, σὲ βάρος ἐνὸς Ἱεράρχη μὲ τόσο πλούσια καὶ ἄδολη πνευματικὴ προσφορά, καὶ μάλιστα τελευταία μὲ ἓνα “Ἐπιτίμιο”, πού δὲν ἔχει ἔρεισμα σὲ κανένα Ἱερὸ Κανόνα καὶ πού ἐπιβλήθηκε χωρὶς καμιά κανονικὴ καὶ νόμιμη διαδικασία; Ἀλλὰ τὸ θλιβερό εἶναι ὅτι καὶ ὁ σημερινὸς Ἀρχιεπίσκοπος, ὁ ὁποῖος ἔχει λόγο γιὰ ὅλα τὰ δρώμενα, συμπράττει στὴ συνέχιση αὐτῆς τῆς καταστάσεως.

Μακαριώτατε, στὸν ἐνθρονιστήριό λόγο σας ζητήσατε, καὶ μάλιστα μὲ δάκρυα στὰ μάτια, συγγνώμη ἀπὸ τὰ παιδιὰ γιὰ τὰ σφάλματα πού διαπράξαμε σὲ βάρος τοὺς ἐμεῖς οἱ μεγαλύτεροι. Ὅμως, τὸ νὰ ζητήσουμε συγγνώμη γιὰ τὰ σφάλματα ἄλλων εἶναι πολὺ εὐκόλο καὶ ἀνώδυνο. Τὸ δύσκολο εἶναι νὰ ζητᾶμε συγγνώμη γιὰ τὰ δικά μας σφάλματα καὶ γιὰ τίς δικές μας πράξεις. Καὶ αὐτὸ τὸ τελευταῖο εἶναι

τὸ βασικὸ καὶ τὸ πρωταρχικόν. Τὰ ὑπόλοιπα, ποὺ λέγονται καὶ ἀκούονται, εἶναι ἀπλὴ φιλολογία».

Αὐτὰ γράφονταν πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια γιὰ ἓνα σύγχρονο καὶ ἀνύστακτο ἱεραπόστολο. Ἐνα ἀγωνιστὴ Ἱεράρχη, ὁ ὁποῖος, ὑπεύθυνος στὴν εὐαγγελικὴ ἐντολὴ «πορευθέντες», πλησίαζε «τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακρὰν» μὲ πνεῦμα προσφορᾶς καὶ θυσίας, ἀλλὰ καὶ πηγαίας καὶ ἀνυπόκριτης χριστιανικῆς ἀγάπης.

Ἦδη ἡ ἀγία αὐτὴ μορφή τῆς Ἐκκλησίας, ὁ σεβάσμιος ἱεραπόστολος, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κυρὸς ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἀπῆλθε ἐκ τοῦ κόσμου τούτου καὶ μετέχει πλέον τῆς οὐράνιας ζωῆς καὶ βασιλείας. Ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Διαρκὴς Σύνοδος, λίγες μόνο ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμηση τοῦ Γέροντα διέπραξε καὶ ἄλλη ἀπρέπεια. Ἦρε «διὰ βοῆς», ὅπως ἄλλωστε καὶ τὸ ἐπέβαλε, τὸ «ἐπιτίμιο ἀκοινωνήσις» μὲ τοῦτο τὸ αἰτιολογικόν: Κατ' ἄκρα ἐπιείκεια καὶ ἐπειδὴ ὁ Σεβασμιώτατος εὐρίσκεται κοντὰ στὴν ἔξοδο ἀπὸ τὴν παρούσα ζωὴ(!). Οὐδεὶς λόγος περὶ τοῦ «ἀνυπόστατου» καὶ περὶ τῆς «ἀντικανονικότητος» τοῦ ἁθλίου αὐτοῦ ἐπιτιμίου, ὅπως παλιὰ διακήρυττε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μακαριώτατος καὶ ἄλλοι Ἱεράρχες καὶ ἐκκλησιαστικοὶ παράγοντες. Τὴν ἐξωεκκλησιαστικὴ αὐτὴ ἐνέργεια, ἡ ὁποία προφανῶς ὑπαγορεύθηκε ἀπὸ «τεχνικοὺς λόγους», χαρακτηρίζει ἀπρέπεια καὶ ὑποκρισία, ἀλλὰ καὶ ἀσέβεια πρὸς τὸ σύγχρονο αὐτὸ μεγάλο ἱεραπόστολο. Καὶ δυστυχῶς τὶς μικρότητες αὐτὲς τὶς δέχθηκαν καὶ Ἱεράρχες, οἱ

ὁποῖοι εἶχαν ἰδιαίτερο λόγο νὰ σεβασθοῦν καὶ τὴν προσφορὰ καὶ τὴ μνήμη τοῦ Γέροντα.

Ἀσφαλῶς οἱ ἐπερχόμενες γενεὲς θὰ ὁμιλοῦν μὲ δέος γιὰ τὴν ἀγία βιοτὴ του, γιὰ τὶς τόσο ἄδικες καὶ σκληρὲς διώξεις του ἀπὸ τὴ διοικοῦσα Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀκατάπνητη καὶ πλούσια ἱεραποστολικὴ του δράση.

Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συνέδεσαν τὸ ὄνομά τους μὲ τοὺς διωγμοὺς σὲ βάρος τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἀγάπης, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο συνέπραξαν σ' αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀδιαμαρτύρητα ἀνέχθηκαν αὐτὴ τὴ θλιβερὴ κατάσταση, θὰ αἰσθάνονται, πρέπει νὰ αἰσθάνονται, βαρὺ καὶ αὐστηρὸν τὸν ἔλεγχο τῆς συνειδήσεως σήμερα, καθὼς ἡ ἀγία ψυχὴ του, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ τὴν πικρία καὶ τὸν πόνο τῆς ἀνθρώπινης ἀδικίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀχαριστίας μερικῶν, θὰ περιίπταται στὸ θρόνο τοῦ Δικαίου Κριτοῦ.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του.

Σύν.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Κωδικός 2360

Ἰδιοκτῆτης - Ἐκδότης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο

ISSN 1790-482X

Χριστόδουλος κρινόμενος καί ἀπαντῶν

Πρόσφατα, εἶδαν τό φῶς τῆς δημοσιότητας ἐκτεταμένα ἀποσπάσματα ἀπαντήσεων, τίς ὁποῖες ἀπηύθυνε ὁ κ. Χριστόδουλος σέ γηραιό πιστό, πού τόν εἶχε ἐπικρίνει μέ ἐπιστολές τόσο γιά τήν περυσινή «ἀπόδρασή» του γιά ἀνάπαυση στό ξενοδοχεῖο George V στό Παρίσι, ἀλλά καί γιά τήν πρόσφατη ἐπίσκεψή του στό Βατικανό. Θά δεχθοῦμε ὡς ἀληθῆ καί θά σχολιάσουμε ὅσα ὁ ἴδιος λέει, καί ὄχι ὅσα δημοσιογραφικές πληροφορίες μεταδίδουν. Σημειώνουμε, πάντως, ὅτι γιά τά συχνά, «ιδιωτικῆς φύσεως», ταξίδια τοῦ Ἀρχιεπισκόπου οὐδεμία ἐπίσημη ἀνακοίνωση ἐκδίδεται, ἀφήνοντας ἐλεύθερο τό πεδίο στους δημοσιογράφους νά τόν ἀναζητοῦν καί νά μεταδίδουν ὅσα αὐτοί ἀντιλαμβάνονται.

Λέει, λοιπόν, ὁ κ. Χριστόδουλος, ἀπαντώντας στόν ἡλικιωμένο πιστό γιά τή διαμονή του στό Παρίσι: «τό ξενοδοχεῖο πού ἔμεινα στό Παρίσι εἶναι 4 ἀστέρων. Ποῦ ἔπρεπε δηλαδή νά μείνω; Σέ 2 ἀστέρων;». Ἔλα ντέ! «Πρῶτος» εἶναι, ὄχι ὁ «πάντων ἔσχατος καί πάντων διάκονος», ὅπως ἔλεγε κάποιος Ἄλλος κάποτε πρὶν ἀπό πολλά-πολλά χρόνια.

Λέει ἀκόμα, ὅτι τά ἔξοδα παραμονῆς του στό ξενοδοχεῖο, ἐν ἀγνοίᾳ του τά εἶχε καταβάλει φιλική οἰκογένεια. Τό διεπίστωσε ὅταν πῆγε στό ταμεῖο νά πληρώσει. Ἐπειδὴ κάποιοι πιστοὶ ἔχουν ἀνάγκη ὀλιγοήμερης παραμονῆς στό ἐξωτερικό, π.χ. γιά λόγους ὑγείας, ἀλλά δέν ἔχουν τήν οἰκονομική εὐχέρεια, πολύ θά ἤθελαν νά εἶχαν φιλικές, ἢ ἄλλου εἶδους σχέσεις μέ οἰκογένειες διατεθειμένες νά τούς διευκολύνουν μέ τά ἔξοδα παραμονῆς τους. Ἀλλά δέν ἔχουν. Θεωροῦμε, λοιπόν, πιθανό ὅτι καί ὁ κ. Χριστόδουλος θά ἔχει γίνει «φιλική οἰκογένεια» γιά κάποιον, προσφέροντας τά λεφτά, πού δέν τοῦ κράτησαν στό ταμεῖο. Δέν ἔχουμε ἀπαίτηση νά κάνει κάτι περισσότερο, διότι, ὅπως λέει, «δέν διαθέτει περιουσία. Δέν ἔχει μετρητά σέ τράπεζα, οὔτε διαθέτει πιστωτική κάρτα. Αὐτά τά γνωρίζει ὅλος ὁ ἐλληνικός λαός». Μόνο κάποιοι εὐσεβεῖς, τά «γεννήματα ἐχιδνῶν», ἀμφισβητοῦν τήν ἀκρίβειά τους.

Καί παρακάτω: «Παρουσιάζουν τό γεγονός ὡς σκάνδαλο... αὐτοὶ πού ζοῦν μέ χλιδή καί προκλητικότητα, ἐξαπατῶντες τόν ἐλληνικόν λαόν».

Έννοεῖ τούς πολιτικούς. Καί προσθέτει: «Στό διπλανό ξενοδοχείο τῆς ἰδίας κατηγορίας μέ ἐκεῖνο πού ἔμεινα ἐγώ, διέμεινεν,... ἡ κ. Γιαννάκου, ὑπουργός Παιδείας... Γιά τήν περίπτωσίν τῆς οὐδείς ἐνδιεφέρθη. Μόνον γιά ἐμέ...». Τόν καημένο! Δέν μπορεῖ νά ζήσει τή ζωή τῶν κοσμικῶν ἀρχόντων, ἀρσενικοῦ ἢ θηλικοῦ γένους, μέ χλιδῆ καί προκλητικότητα, ἐξαπατώντας τό λαό μέ τό ἀζημίωτο, καί τό φέρει βαρέως. Μόνο, πού ἐκεῖνοι κάθε 4 χρόνια κρίνονται ἀπό τόν ἐξαπατημένο ἢ μή λαό.

Σέ παρατήρηση, ὅτι θά μπορούσε νά πάει σέ μοναστήρι, ἄν εἶχε ἀνάγκη νά ξεκουραστεῖ, λέει: «Στά μοναστήρια ἔχω πάει πλειστάκις καί τά ἀγαπῶ. Ἀλλά ὅταν θέλει κανεῖς νά ξεκουρασθῇ προτιμᾷ ἄγνωστα μέρη γιά νά ἔχει ἡσυχίαν... Θά ὑπάγω λοιπόν καί θά μείνω σέ κάποιο ξενοδοχεῖον». Πόσο σκληρή εἶναι λοιπόν ἡ καλογερική! Καλύτερο γιά ἀνάπαυση εἶναι τό πολύβοο, κοσμοπολίτικο Παρίσι, τό Μιλάνο, ἡ Γενεύη, κτλ., ἀκόμα καί γιά ἐκείνους, πού ἔχουν δώσει ὅρκους γιά νήψη καί ἄσκηση! Νά κάτι, πού δέν τό εἶχαμε φανταστεῖ.

Γιά τήν ἐπίσκεψή του στό Βατικανό παραπονεῖται γιατί σχολιάζεται δυσμενέστερα ἀπ' ὅτι ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, πού «ἔχει μεταβῇ ἐπανειλημμένως στόν Πάπα καί μάλιστα περιβληθείς μανδύαν κ.τ.λ.». Καταλαβαίνουμε τό παράπονο τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Τουλάχιστον, ἄν τό πρωτόκολλο τῆς ἐπισκέψεώς του εἶχε κάτι ἀπό τήν αἴγλη τῶν ἐπισκέψεων τοῦ Πατριάρχῃ, ὥστε νά φορέσει καί ἐκεῖνος μανδύα... Τότε χαλάλι ἡ κρι-

τική! Βέβαια, ὡς νομικός γνωρίζει ὅτι, ὅταν κάποιος ἀδικοπραγεῖ, δέν μπορεῖ νά προβάλλει ὡς τεκμήριο ἀθωότητος ὅτι κάποιος ἄλλος διαπράττει τό ἴδιο ἀδίκημα, ἐνδεχομένως, σέ μεγαλύτερο βαθμό. Τό παράπονο, ὅμως, παράπονο, γιά τή μεροληπτική σέ βάρος του μεταχείριση.

Παραπονεῖται ἀκόμα ὁ κ. Χριστόδουλος γιά μεροληψία σέ βάρος του καί σέ σχέση μέ τόν ἅγιο Μάρκο τόν Εὐγενικό: «Τό ὅτι μιλήσαμε μέ τόν Πάπα καί εἶπαμε ὅτι θέλουμε ἡ Εὐρώπη νά παραμείνει χριστιανική, εἶναι ἐφάμαρτο; Τότε γιατί καί ὁ ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός μέ τίς ὥρες καί μέρες μιλοῦσε μέ τόν Πάπα ἀποκαλώντας τον μάλιστα καί μέ τόν τίτλο ἀγιώτατε;» Ἀπ' ὅτι γνωρίζουμε, ὁ ἅγιος δέν μιλοῦσε μέ τόν Πάπα γιά νά ποῦνε τό αὐτονόητο, ὅτι ἡ Εὐρώπη πρέπει νά μείνει χριστιανική. Μιλοῦσε γιά τίς δογματικές καί ἐκκλησιολογικές διαφορές μεταξύ Ἀνατολῆς καί Δύσεως. Κατ' οὐσίαν, ἔθετε ὑπό ἀμφισβήτηση τό ἀλάθητο παπικό πρωτεῖο καί προσπαθοῦσε, ἀνεπιτυχῶς, νά πείσει τόν Πάπα νά τό ἐγκαταλείψει. Ἄν τέτοιος ἦταν ὁ σκοπός τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Μακαριωτάτου στό Βατικανό, ἄς τήν ἐπαναλάβει ὄχι μιά καί δύο, ἀλλά πολλές φορές. Θά ἔχει τήν συμπαράσταση ὅλων τῶν Ὁρθοδόξων. Σ' αὐτή, βέβαια, τήν περίπτωση, ἄς ξεχάσει τίς «ἀδελφικές» διαχύσεις καί τούς ἐναγκαλισμούς μέ τούς Ρωμαιοκαθολικούς ὁμολόγους του. Τό πιθανότερο εἶναι ὅτι σύντομα θά βρεῖ τήν πόρτα κλειστή ὡς *persona non grata*.

Μακκαβαῖος